

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 3
Juli 1921

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster kr. 1 50 for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

14. aarg.

Bliver i Kristus.

Kommer hit til mig alle, og jeg vil gi eder hvile. Tag mit aag paa eder og lærer av mig, saa skal I finde hvile for eders sjæle.» (Matt. 11. 28—29.)

Belyser ikke disse frelserens ord et forhold for dig, som du kanskje længe forgjæves har søkt at faa klarhet i, nemlig hvorfor den hvile som du til enkelte tider mente at ha, tok saa snart slut. Det har været fordi du ikke forstod: *at en hel overgivelse til Jesus er den fuldkomne hviles hemmelighet.* At gi ham sit hele liv saa han alene kan lede og føre det, at ta hans aag og underkaste sig forat bli ledet og undervist av ham, lære av ham, blive i ham, være og gjøre kun hvad han vil — det er betingelsen for discipel-samfundet, uten hvilket det ikke kan være tale om at beholde den hvile, der blev os skjænket ved vort første komme til Kristus.

Hvilen er *i Kristus* og ikke i noget der likesom er utenfor ham, kun ved at ha ham kan hvilen bli bevaret og nydt. Mange forstaar ikke meningen av Jesu ord. «Mit aag er gavnlige», men det er sandheten: netop aaget gir hvilen, fordi med det samme sjælen hengir sig selv til at adlyde Jesus, gir ham styrken og lysten til denne lydighet.

«Lærer av mig,» sier Jesus og lægger til: «Jeg er saktmodig og ydmyg av hjertet»; det er likesom han vil forsikre os om, at han i sin mildhet vil møte ethvert av vore behov og bære

dem som en mor bær sit svake barn. Naar han siger: «*Bliver i mig!*» (Johs. 15, 4) ber han os at overgi os til ham; og hans almægtige kjærlighet vil holde os fast, bevare og velsigne os.

Ja, kom saa, trætte sjæl og lær idag denne lekse: der er et sted hvor sikkerhet og seier, hvor fred og hvile altid er viss, og dette sted er alltid aapent for dig — Jesu hjerte. Amen.

(Efter And. Murray.)

Bliver i Kristus! Ja, maatte dette mer og mer bli vor faste stilling! Med det ord vil vi ønske alle kjære K. M. A. venner en god sommer med styrke for sjæl og legeme.

K. M. A.'s bestyrelse.

Armenien.

Mine kjære venner i Herren!

Hvilken naade det at bli baaret frem for Herren i bøn. Jeg har følt det, at I har husket paa mig og føler en inderlig trang til at si eder en varm tak for alle forbønner og for al kjærlighet, som er vist mig av saamange baade paa mine reiser og gjennom samvær og breve. Herren har forunderlig styrket mig baade til sjæl og legeme og gjort mit hjerte frimodig til atter at reise ut til vort kjære lidende og døende folk forat fortælle dem, at Herren ikke har glemt dem, men elsker dem med en evig kjærlighet, dette glade budskap har saamange mistet troen paa igjennem disse forfærdelige trængselsaar, hvor de mistet sit hjem og

Fink Bodil Biörn
Tragero
Hulstad

alt de hadde kjært her paa jorden og blev drevet omkring fra det ene sted til det andet. En del av mine kjære folk fra Musch og Bitlis egnen skal være i Konstantinopel, og er det umulig at komme ind i landet, saa tror jeg, det ikke vilde være forgjæves, om jeg fik lov til at virke iblandt dem, som jeg kjender fra før av.

Maatte Herren aapne veien, om dette er efter hans plan. Bed om, at jeg maatte gaa i de av ham beredte gjerninger, saa at han kunde velsigne mig. Efes. 2, 10.

Inderlig tak for alle store og smaa gaver, det er stort at se, hvormange der elsker dette folk og følger det i bøn og arbeide, og hvilken offervillighet der er blandt saa mange.

Med hensyn til stillingen i Armenien, saa er den vanskeligere end noensinde, da nationalisterne har magten inde i Lilleasien. Deres fører er Kemal pascha som har sit sæte i Angora og har magten over armenierne inde i landet.

Av utdrag av et par breve, som stod i «Sonnenaufgang» forstaar vi noget av, hvor svær situationen fremdeles er for armenierne.

✗ Hannum, vor kjære medhjælper i Musch, som med sin søster og svoger flygtet til Smyrna, skriver: I Adana er der nu ingen muhadjis, forviste, mere, franskmændene har sendt dem fra Harunje, Marasch, Hassanbeyli og Bagthsche til Dörtjöl. Hvad skal alle disse gjøre i denne lille landsby? Mustafa Kemal har forvist mange armeniere til Afijon-Karahissar og latt 1500 av dem myrde. Ved Hadjins indtagelse gik det for sig som i Marasch (ved besættelsen av Marasch i begyndelsen av 1920 blev 10,000 armeniere myrdet). Mange tok gift for ikke at falde i tyrkernes hænder. Hvad skal der bli av os, hvem vil ile til vor undsætning? Hvorledes kan et folk lide saadan uten at vinde noget? Vi har intet hjem, hvorfor skal vi utgyde vort blod! Man synes at der ikke gis nogen naturlig død for os, vi maa altid bli myrdet. — —

Følgende brev til søster Hedvig Bull lar os forstaa at disse ulykkelige menneskebarn ikke bare har lidt et ydre tap, men ogsaa har faat en indre skade. En av lærerinderne fra Harunje, Margarit skriver: Vi er kommet til Adana (Adana ligger i Cilecien, nær ved Tarsus). Vi bor i et stort hus utenfor byen, det er det franske barnehjem. Der tales armenisk. Antallet paa barna er 1100. Martha, Serpuhi og jeg underviser her. Pikerne her ligner ikke vore barn fra Marasch og Harunje. Næsten alle de store piker er samlet fra arabiske, kurdiske og tyrkiske huser, de er vanskelige at holde styr paa. Vi underviser ikke i religion, for det gjør to prester. Naar vi har anledning taler vi til barna. De er ikke forhærdet ved at høre meget. Saasntart jeg taler til dem om himlen, slaar de sig for brystet og sier: «Hvad skal der bli av os?» De ber og bønfalder. «Fortæl os altid om Jesus!» En 12 aars pike, som er tat tilbake fra araberne spurte mig: «Er det ogsaa synd? Araberne spiste selv og lot mig sulte, da jeg ikke kunde holde det ut for hunger, stjal jeg brød og spiste. Hvad skal jeg gjøre for dette?»

Her er saa meget arbeide for saadanne som dig. Kan du ikke komme til Armenien? Vend tilbake til vort stakkars faldne folk.

En av lærerne, Ohannes, skriver fra Marasch i febr. 1921: Vort liv her er et bønneliv, og at vi endnu lever, er et under. Mangen gang synes jeg, jeg ikke er værdig til at opleve saadanne undere; men hans naade er stor Vi vet ikke, om vi, naar vi gaar herfra til det amerikanske college eller tilbake igjen, kan komme vel frem eller med avbrutt hode eller lemmer; ti tyrkerne er altid underveis og pludselig blir en sten slynget av en ukjent haand. Dog er vi trods alt alltid glade og lykkelige og vil gjøre vor pligt. Hr. L. og badvelli A. yder utrolig. De gjør alt hvad de magter for det armeniske folk, og vi staar i bøn bak dem. For 2 maaneder siden blev armenierne

atter tat til soldat, fra 18—29 aar. De er kun arbeidere og haandverkere. Arbeiderne renser de tyrkiske huse, og haandverkerne arbeider for militæret. I disse dage vil regjeringen beslaglægge deres huse, hvis eiere flygtet med franskmændene, og ogsaa deres huse, hvor kun en av familien flygtet forat redde livet. Ca. 2000 personer blir saaledes hjemløse og maa leve paa gaten; ti de faa huser, som endnu er tilbage, er overfyldte. Men vi ber og bønfaller Gud om hjelp og er sikker paa at han vil hjelpe os. Vi har ingen protestantisk kirke mer, ti to blev brændt av i krigstiden og for 10 dage siden blev den 3dje brændt av.

Gutterne her ber i kjærlighet og i tro om omvendelse for det armeniske og tyrkiske folk og om beskyttelse for vort hjem. Vi holder alt parat og vaaker hele natten til kl. 6.

Jeg gaar fuldt paaklædt til sengs, lampen brænder i min stue til kl. 7 om morgenen. — —

Av disse brever forstaar vi, hvor stor nøden er, men vi merker ogsaa, hvordan Herren gjennom alt drar sjælene til sig og gjør sine frimodige under de største farer og trængsler. Priset være Herren for hans store naade! Lat os fortsætte at be om, at vækelsen i Marasch maa brede sig over det hele land, saa hele resten av folket kan bli frelst.

Forleden dag hadde jeg et kjært brev fra fru Grünhagen. Hun og frk. Johansson arbeider blandt armeniske flygtninger i Skutari, ved Konstantinopel, mens de venter paa at veien skal aapnes for dem til Mesereh. Hun sier, at disse flygtninger trenger meget til forbøn, da de er dypt nede i sløvhets og motløshets vande. Deres energi er brutt, og de lange, svære aar har tat deres kraft. Fru Grünhagen sier: Det er næsten umulig for mig at forstaa, at de endnu lever efter alle de lidelser, de har gjennomgaat. O, maatte Herren gripe ind og vise sin magt! De er saa glade for hvert venlig ord; men det er meget svært for dem at bli stille for Gud, som

de mener slet ikke vil kjendes ved dem. Og jeg kan forstaa dem, sier hun, naar jeg hører dem fortælle om deres trængsel, og hvorledes de har ropt om hjelp, men ingen faat, og de grusomste ting er forøvet imot dem. Det er ikke let at hjelpe dem; ti der er ofte 50 mennesker og flere i et stort værelse, hjelper man den ene, er de andre misundelige. Maatte de kjære mennesker søke tilbake til de gamle stier og i aand og sandhet søke Herren, visselig vilde han høre deres rop. — — —

Av et brev fra det armeniske byraa i London av 4. mars 1921 har jeg erfart, at tyrkerne har myrdet mindst 40,000 armeniere i *Kars* og i *Alexandropol* i de sidste to maaneder. Av disse myrdede var ogsaa flere tusen fra Sasun, Mush og Van.

Mange hjertevarme hilsener til alle venner av Armenien, som jeg nu kjender saa mange av rundt om i landet.

Fra Eders taknemlige

Søster Bodil.

Begræd. 3, 22—26, 31—33.

16.—2.—1916

Jesus Kristus! Verdens Frelser!
Ser du i din høie himmel
dagens grænseløse jammer,
som fra verdenssynden stammer.

Er du her blandt os tilstede
midt i selve kampens hede?
Staar du stille der og læger,
og den faldne vederkvæger —?

Bliv hos os i disse tider,
hvor det synes som alt glider —
løft dit kors i morgenrøden,
saa det seirer over døden.

Læg din hand saa blødt paa panden,
red en sjæl ved avgrundsranden,
læg det sønderbrudte hjerte,
som først nu dig kjende lærte.

Tugt og bøi os, lær os alle
ned i støvet for dig falde!
Hør de uuttalte bønner
av de tusind ramte sønner!

Og lad himlens morgenrøde
dæmre over synd og brøde,
sluk du hver en tvilens gaade
med din fulde rike naade.

Lad din lille flok bli' større.
lad os holde op at spørre —
giv os glimt av himmelfreden,
liv og lys av herligheden.

Tro, — i gode, onde dage
vil vi aldrig mer forsage,
men til dig saa fast os klynge,
mens «Hallelujah» vi synge.

Ch. A.

Arbeidet i Armenien.

«Dine døde skulde leve ...
gak, mit folk, ind i dine in-
derste kamre og luk dine
døre efter dig; skjul dig —
indtil vreden gaar over»
(Es. 26, 19—20).

«Luk din dør, og bed til
din Fader, som ser i løn-
dom» (Matt. 6, 6).

Bøn i stilheten, i lønkamret, er, hvad
der trænges til hos Armeniens ven-
ner — bøn, paagaende bøn, utholden-
de bøn, bøn til ham, som er opstandel-
sen og livet. Herre lær os at bede,
saa at fienden maa slaes paa flugt, dit
navn maa herliggjøres, sjæle vindes,
mennesker frelses — lær du os *bøn!*

Det er tilsyneladende kun saa litet,
det er skedd i 1920, saa litet, at det
maaske for mange synes, som om vort

arbeide var stanset; dog, Herren væ-
re priset, det er stadig i gang! vel har
vi særlig i det sidste halve aar, været
delvis avskaaret fra at faa breve fra
barnehjemmet, men fra amerikanske
missionærer, som er ankommet til
Konstantinopel fra det indre av landet,
vet vi, at vore pengeforsendelser rig-
tig er ankommet, og at barnehjemmet
fremdeles staar uskadt. I aarets be-
gyndelse leledes arbeidet av den arme-
niske Majrik og en amerikansk søster,
som bodde i hjemmet et par maaneder.
Der blev dog bruk for hende et andet
sted, og da Majriken ikke ret forstod
at lede de unge og ikke kunde forlikes
med husets eier, blev det, efter brev-
veksling med den amerikanske mis-
sion, bestemt, at Diruhi Baronjan, en
i hjemmet opdraget meget dygtig ung
kvinde, skulde overta ledelsen under
amerikanernes overtilsyn. Dette har
vist sig at være en heldig løsning fore-
løbig, om end vi har forstaaet, at det
netop kun var foreløbig og at en søster
her hjemme fra tiltrængtes. Da vore,
fra Armenien i 1919 hjemvendte to
søstre ikke endnu kunde reise ut i
dette aar, blev det — efter megen bøn
og overveielse og, som vi syntes, efter
en bestemt tilkjendegivelse fra Her-
ren gjennem omstændighetene —
Fru *Grünhagen*, som om høsten, sam-
men med vor svenske søster, *Alma
Johansson*, reiste til Konstantinopel
for der at oppebie det øieblik, hvor
Gud vilde aapne dem veien til det indre
av landet. De tok foreløbig ophold i
Skutari, der likesom Konstantinopel er
fuld av armeniske flygtninge, saa beg-
ge søstre har nok at bestille i denne
ventetid, som forresten ogsaa benyt-
tes til at oppfriske det armeniske sprog,
samt for frk. Johanssons vedkommen-
de til at gaa videre med det tyrkiske.

(«Bring Lys».)

Fra Tystjorden.

Endelig efter mange avbrytelser og gjennem adskillige forhindringer synes byggearbeidet at være naadd saa langt at Fredly tuberkulosehjem kan aapnes. Der skrives i alle fald til os at de haaber i begyndelsen av juni at kunne flytte patientene over fra missionsstationen til det nye hjem. — Fra første stund har det været meningen, at der over indgangsdøren skulde sættes: «Helliget Herren». Aa, at vi alle maatte staa enige i bøn om at dette ogsaa maatte bli fuld sandhet.

Om vandspørsmålet er løst paa den ønskeligste maate, vet vi ikke med bestemthet. Imotsat fald maa det indtil videre klare sig med pumpe. Den skade som forvoldtes paa tak og andetsteds ved en svær storm en novembemat er nu utbedret. Og kommer der saa ikke uventet hindringer er det vor plan at indvie hjemmet engang i begyndelsen av juli. Tænk, om en hel del av vore venner og medarbeidere hadde kunnet sætte hinanden stevne der den dag! Avstanden og de store reiseutgifter hindrer nok dette. Vi haaber dog det maa la sig gjøre at faa komiteen representert ved fru Inga Tveten, der har erklært sig villig til at reise, om Gud aapner vei og lægger tilrette for hende. Hun glæder sig til turen, og vi fryder os til gjennem hende at faa nye, friske beretninger fra stationen, fra hjemmet og fra den gjerning vi har faat kjær. Og alt vil vi dele med Kvartalshilsens læsere — glæder som sorger. Disse sidste er vi nemlig heller ikke fremmede for. Der er nu for det første den store nød, at vi staa *helt uten arbeidshjælp til tuberkulosehjemmet*. Forgjæves har vi avertert, forgjæves forhørt om hjælp baade her og der. Vi benytter nu anledningen til at sende spørsmålet ut blandt vore venner: Skulde der ikke findes et par troende sykepleiersker, der saa det som en opgave, en tjeneste i Herrens vingaard at stille sig til disposition for tuberkulosehjemmet? Henvendelse kan isaa-

fald ske til: Frk. Thea Syvertsen, Akersbakken 25 C¹. Kristiania. Vor kjære søster Mina gaar der saa træt og slitt og venter paa avløsning. En ung kvinde hadde tilbudt sin tjeneste for 1 aars vikariat. Men Herrens vei var en anden for hende. Under en 8 dages hviletid blir hun syk, og det viser sig at hendes lunge er angrepen.

Gang paa gang har Herren git os løftet i Fil. 4,6 «Vær ikke bekymret for noget» o. s. v. Iblandt kniper det at holde ut i bøn og tro, naar Herren synes os at drøie for længe. Kom os til hjælp i forbøn. Til Guds ære maa vi si, at vi ogsaa oplever bønørelser. Saaledes har Herren nu hørt vor bøn om en mandlig hjælper til stationen og svaret paa den ved at sende os en troende ung mand, der gaar ind i gjerningen, fordi han mener, at dette just er den plads, hvor hans herre og konge vil ha ham. Arbeidsvant og med forskjellig slags utdannelse synes han at være vel rustet og skikket for virksomheten. Vi takker Gud for gaven og ber om velsignelse over ham og det arbeide han gaar ind i. —

Naar tuberkulosehjemmet tas i bruk vil maaske Fredly kunne for en liten del fylde det savn der er av gamlehjem. Mere end en gang har der været spørsmaal om plads for en eller anden gammel, som trængte tilsyn og pleie. Men rummet har været saa optat, at der har maattet svares nei. Nu haaber vi at der i allefald maa bli raad til at ta imot indtil 4 stykker. Vel er det ikke meget — og dog en haandsrækning. Bare vi nu snart maatte faa den nødvendige arbeidshjælp, saa ikke gjerningen skal lide.

Til sidst maa vi faa lov at be vore venner ikke trættes, men holde ut i kjærlig interesse og forbøn. Herren selv velsigne eder dertil ved at utøse sin kjærlighet i eders hjerter.

Hjertelig søsterhilsen

Komiteen.

Av et brev fra Skien hitsættes følgende i haap om at Gud vil velsigne læserne saa at nogen maa faa lyst til at drive en barneforening med samme formaal:

Efter et møte for et aar siden i Skiens K. F. U. K., hvor frøken Bodil Bjørn holdt et gripende foredrag om Armenien og den store nød der nede, besluttet to av tilhørerne at gjenopta arbeidet i en liten barneforening, stiftet av fru Berta Grung, men som var stanset, grundet fruens fraflytning fra byen. Foreningen het «Daggry», og hadde arbeidet for forældreløse barn i Armenien. — Allerede dagen efter foredraget, var alt ordnet og første møte bestemt. Første gang møtte 12 barn, til megen glæde for lederne, og med Guds velsignelse er foreningen nu vokset sig saa stor at den tæller 25 barn. — Vi hadde sat som maal at holde et barn i Armenien; men eftersom tiden gik, og vi fik mer og mer paa bøszen, blev det enstemmig besluttet at holde to.

Paa foreningsmøtene arbeidet vi ting som skulde utloddet og sælges ved en basar, som var tænkt aavholdt i slutten av foreningens første aar. Det er sjelden at se en saadan iver og arbeidsinteresse som blandt disse barn. Det var vanskelig nok at holde dem med arbeide.

En del broderte større gjenstande som skulde utloddet, andre sydde brikker til salgs. Av lapper som vi fik, sydde de mange pene ting. Naaleposer, pennetørrere, fyrstikgutter og lignende. Av silkebaand laget de hængere til sikkerhetsnaaler, syposer og pompadurer blev ogsaa sydd. Men det som faldt mest i øinene, og som gik hurtigst paa utsalget, var de søte smaa kurver, laget av kreppapir, og servietringer laget av benringer og silkebaand. — Basaren blev imøteset med stor spænding og glæde, og ivrigere hjælpere skal letes efter. Barnene pyntet lokalet med flag og grønt, hvilket ga et festlig indtryk. — Selv sat de og skrev med sine smaa ivrige hænder. Paa

brystet var fæstet en lyseblaa sløife, som tegn paa at de var «Daggrybarn», hvilket de var meget stolte over. — Basaren blev en succes. Paa tre dager kom ind netto 830 kr. Men slik glæde paa barnene! «Nu kan vi holde mindst tre barn i Armenien,» var det stadige tilrop.

Med bøssepengene har denne lille forening samlet over 1000 kr. paa dette aaret. Nu er de begyndt paa det nye aar med en hel del pene smaa arbeider. Nogen skal ogsaa sy utstyr til et dukke-kurvmøblement som vi har.

Vi har rikelig følt Guds velsignelse, og vi er glad ved tanken paa at ogsaa gjennom «de smaa», kan Gud utrette store ting.

Daggrys ledere.

Santalmissionen.

Av et privatbrev fra frk. Anna Jensen hitsættes:

«Ja vore 210 barn hilser dig saa hjertelig. De er alle friske paa en nær som har vandkopper. Hun er nu slet ikke daarlig, hun maa bare være alene med en kvinde, som hjælper. Vi maa jo her være meget forsigtige, saa smitten ikke breder sig. — Maharo er et deilig, frit sted. Og vi forsøker at holde det saa rent som bare mulig. Derved faar vi ogsaa sunde forholde at leve under.

Arbeidet gaar rigtig godt. I skolen arbeider de med liv og lyst, og i de smaa hjems lille have nyder de nu frugterne av sit stræv i form av kaal, tomater og løk. Dette er jo en ordentlig stor glæde. I landsbyene findes der omtrent ikke haver. Derfor er det saa vigtig at barna lærer dette hos os. — Missionsarbeidet er mangeartet — først Guds rike i hjerterne — der-

etter rene forhold i hjem og samfund.

Ofte gaar det paa en ganske anden maate end vi tænker. — Først ser mange folk forandringen gjennom de kristnes liv, — saa kommer spørsmålet om grundene — saa begynder de selv at tænke eller kanskje høre litt — dernæst bestemmelsen i hjertet. Frøets vekst. Et godt frø vil spire og bære frugt hvis det kommer i rette jorden som vor Frelser sier: «Med Guds rike har det sig saaledes som naar en mand kaster sæden i jorden» o. s. v. — Her findes ogsaa folk herute som kan bestemme sig fort, hodekuls saa at si, som f. eks. under en vækkelse. Det gjælder for os at be Herren om visdom og kjærlighet, taalmodighet og mildhet, disse deilige naadegaver, som kun gror i himmelsk jord, men som gis til os av naade og kommer ned fra «Lysenes Fader». Vi er jo dog bare «saa-folk» — Herren gir vekst, om vi faar se den eller ei. La os bare være tro ialt.

Der er en god aand i skolen. Jeg vet at mange av barna lever personlig med Gud. Dette kommer frem paa forskjellige maater. Jeg læser religion med de to øverste klasser og med konfirmantene og der føler jeg det saa godt og forstaar det paa deres bønner og svar.

Basis*) mand kom her en dag med brev fra Basi. Hun hadde det godt, har to kjække smaa barn. Ludgi*) som bor paa samme sted har været syk, men er nu bedre. De to gaar ut sammen til landsbyerne. — De blev saa glad baade for trøietøerne og kortene og ber mig hilse dig og K. M. A.-vennerne saa meget. De ber, I vil

huske dem i bøn. Basi spør, naar vort kvindemøte blir. Hun længter etter det.

Vi hadde nylig en stor «mela» (marked) 3—4 mil herfra. Ca. 10 000 mennesker var samlet en dag. Vi drog avsted forrige lørdag med hele skolen. Alt som kunde krype og gaa var avsted. Vi kokte te til vore 250 mennesker og spiste ristet ris, hadde vort orgel med, samlet folk til møte og hadde en riktig god dag i varme og støv med masser av folk rundt om os. Vi sang og avla vidnesbyrd for dem om vor velsignede Frelser, baade kvinder og mænd, lærere og lærerinder, og barnene blev slet ikke trøtte av at synge. — vi hadde god tid, som en alltid bør ha, naar en er ute blandt santalerne, og vi fik snakket med en hel del.

Aa hvor fattig en føler sig, naar en ser paa de skarer som lever uten Gud og uten haab. — «Jesus ynkedes inderlig over folket» — maatte disse ord brænde sig ind i vore hjerter, saa vi ogsaa kunde ynkes slik som han. Han ga sig selv. Hvor meget gir vi? «Høsten er stor, men arbeiderne er faa».

Hils saa hjertelig alle i K. M. A. Si dem jeg mindes dem med kjærlighet ind for Herrens ansigt. Guds fred.

† Betsy Anker.

Vi har mistet en kjær K. M. A. søster, idet frøken Betsy Anker er avgaat ved døden.

Hun var ansat ved middelskolen i Larvik og reiste i mars paa en studiereise til London, hvor hun blev alvorlig syk, og etter ca. 1 maanedes forløp

*) K. M. A.'s to bibelkvinder.

Hun var en varmhjertet, retlinjet, energisk og impulsiv personlighet. For en del aar tilbake deltok hun i kristelig og socialt arbeide i længere tid over i England. Efter sin hjemkomst til Kristiania optok hun og drev forskjellig missionsarbeide her. I en række av aar har hun været medlem av norsk K. M. A., særlig var det lappemissionen hun arbeidet interessert for. I 1915 tok hun sig ogsaa en tur op til vor missionsstation Fredly i Tysfjord. I Tønsberg stiftet hun en forening for denne mission, og den fortsætter fremdeles.

Nu er hun revet væk fra al sin virksomhet, hun har overvunnet og er hjemme.

Mange av os kunde fristes til at misunde dem som har faat utfolde sjælens vinger. Men vi maa holde ut, og som Thora Wedel skriver i denne anledning «betænke at hver dag er en gave med store muligheter».

Velsignet være Betsy Ankers minde. Vi vil her citere et litet dikt av hendes mor, kammerherreinde Ch. Anker:

*Naar denne verdens taake spredes
og sjælens støvdragt kastes bort,
naar ei vi mer av jeg'et ledes,
hvormed saa tidt vi kom tilkort.*

*Saa skal vi atter ses og favnes
i herlighetens morgenskjær;
Forstaaelsen der ei vil savnes,
hvor tiden selv utrunden er.*

*Der knyttes skal de gamle traade
som brast hernede i det graa;
der skal lyset av Guå's naade
en evig kjærlighet bestaa.*

Josefine Finholdt,

forhenværende folkeskolelærerinde i Kristiania er avgaat ved en fredfull død.

I hende har K. M. A.'s Armenienmission hat en av sine bedste støtter. Hun har været med fra dens første begyndelse, og har i en aarrække underholdt et barn paa barnehjemmet i Musch, likesom hun i sin begeistring og iver for missionen fik samlet bidrag til flere barns underhold. Hun trængte litet for sig selv, skrives der i «Missionshilsen», og derfor hadde hun meget at gi, hadde altid en aapen haand naar det gjaldt at lindre nød og støtte direkte arbeide for Guds rike og andre gode formaal.

I 1912 foretok hun enddog en reise helt ned til Armenien for at hilse paa de mange pleiebarn hun hadde der.

Velsignet være hendes minde!

I måanederne juli—august, holdes kontorerne lukket.

Al post i feriemåanederne adresseres til Keyserstgt. 13.

Frk. Nico Hessen, Neuberggt. 18, er kasserer fra K. M. A.s armenie- og santalarbeide. Likeledes kan bidrag sendes til K. M. A.s kontor, Keyserstgt. 13.

Utgit av Kvindelige Missions Arb. idere (K M A.)
Ekspedition: Keyserstgt. 13, Kristiania.